

DE ONGEREPE CANARISCHE EILANDEN

INGRID ZWARTJES

Fuerteventura & Lanzarote

Voorwoord	5	César's cactustuin	83
		Jameos del Agua	85
DEEL 1: Fuerteventura	9	Cueva de los Verdes	86
		Het maanlandschap richting Órzola	88
Het noorden van Fuerteventura: gejaagd door de wind	11	Mirador del Río	89
Puerto del Rosario	11	Haría en Yé	92
Corralejo en Isla de Lobos	14	De vallei van de tienduizend palmbomen	93
La Oliva	22	Een bezoekje aan de patroonheilige	94
El Cotillo	26	Teguise	96
Tefía	32	Caleta de Famara	98
		Op bezoek bij Omar Sharif	99
Het pittoreske binnenland	39	Verschroeiide aarde, een tocht door het woeste vulkaanland	103
La Ampuyenta	39	San Bartolomé	103
Antigua	42	Tinagua	107
Tiscamanita	45	Tinajo en Mancha Blanca	108
Tuineje	49	De vulkanen van Timanfaya	109
Pájara	51	El Golfo en de westkust	114
Ajuy	52	Gerookte zalm in Uga	117
Betancuria	53	Wijnstreek La Geria	118
Het wilde westen van Fuerteventura	57	Het zonnige zuiden: van Arrecife tot Playa Blanca	121
Caleta de Fuste	57	Arrecife	121
Las Salinas del Carmen	59	Playa Honda	130
Pozo Negro	60	Tías en Puerto del Carmen	131
Las Playitas	62	Femés	133
Gran Tarajal	63	Playa Blanca	135
Tarajalejo	66	Natuurgebied Los Ajaches	139
La Pared	67		
Costa Calma en Morro Jable	68		
Puerto de Santa Cruz en de vuurtoren van Jandía	70	DEEL 3:	
Strand van Cofete	73	La Graciosa en de Chinijo-archipel	143
DEEL 2: Lanzarote	77		
		Caleta del Sebo	149
In de voetsporen van César Manrique	79	Het kleinste museum ter wereld	151
Fundación César Manrique in Tahiche	80	Jeeptour over het eiland	152
		Pedro Barba	155
		Index	159

1 | Het noorden van Fuerteventura: gejaagd door de wind

Op dit grootste, oudste en meest geërodeerde Canarische eiland, heeft de wind altijd een stevige vinger in de pap gehad. Vandaar de naam *fuerte ventura*, sterke wind, waardoor het een geliefde bestemming is voor (kite) surfers en andere watersporters. Maar Fuerteventura is ook een ideale plek voor wie een rustige vakantie zoekt. Nergens vind je zo'n verzameling aan prachtige stranden als hier, in alle mogelijke kleuren en soorten. Vele maken deel uit van een natuurreservaat. Ook aan luisterrijke dorpjes en een goede gastronomie is geen gebrek. Het is het eiland met de meeste zonuren per jaar, dus een ideale plaats om de batterij weer op te laden.

Voor Fuerteventura stel ik drie routes voor, een door het noorden, een door het centrum en een door het zuiden, die allemaal starten in de hoofdstad Puerto del Rosario.

PUERTO DEL ROSARIO

De huidige hoofdstad van Fuerteventura werd in 1797 gesticht als *Puerto de Cabras*, 'Geitenhaven', omdat de geitjes die in de streek weidden, hier kwamen drinken. De boeren in de buurt waren op zoek naar een haven om hun granen, loogkruid en vee te exporteren en deze baai bleek daarvoor uitstekend geschikt. De haven werd al snel een belangrijke handelsplaats en in 1860 tot hoofdstad van het eiland uitgeroepen (na *Betancuria* en *Antigua*). In 1956 kreeg het de meer glamoureuze naam *Puerto del Rosario*.

In het centrum kun je de *Nuestra Señora del Rosario*-kerk uit 1824 bezoeken. Ze staat op de monumentenlijst. En ook het huis-museum van de Baskische schrijver Miguel de Unamuno. Unamuno werd in de jaren twintig van de vorige eeuw tijdens het bewind

TEFIA

Via de FV-207 komen we al snel uit bij het kleine *Tefia*, dat zeer schetsend is voor de vroegere plattelandsarchitectuur op Fuerteventura. Eigenlijk is het dorpje een groot openluchtmuseum, dat als geen ander de tradities probeert te bewaren. Neem maar eens een kijkje bij *Ecomuseo La Alcogida*, even buiten het dorpje richting zuiden: het officiële openluchtmuseum van het dorp, net naast de authentieke molen. Het bestaat uit een expositieruimte en verschillende nagebouwde huisjes die een idee geven van het plattelandsleven op Fuerteventura en de kunstnijverheid.

Bij *Restaurante La Cancela* kun je de authentieke *majorero*-kaas kopen (*majorero* betekent van Fuerteventura) en genieten van een typische geitenstoofschotel of

'*cabrito frito*', gebakken geitenvlees. Met de typische Canarische aardappeltjes als garnituur. Als toetje kan ik het gofio-ijs met marmelade van cactusvruchten (*helado de gofio con mermelada de tuno indio*) aanbevelen!

Uitkijkpunt Morro Veloso

Verder rijdend over de FV-30 richting Betancuria, waarover in de volgende route meer, komen we eerst door een woestijnachtig berggebied met veel kronkelweggetjes en als hoogtepunt het panoramapunt *Mirador del Morro Veloso*, een van de laatste gebouwen van de uit Lanzarote afkomstige architect César Manrique (over hem meer in het

Recept Cabrito Frito (gebakken geitenvlees)

Dit authentieke recept is heel makkelijk te maken. Voor het geitenvlees denk ik dat je bij een halal-slager de meeste kans maakt.

Ingrediënten:

- 2 kg geitenvlees van een jong kalfje
- 1 kop olijfolie
- 2 geperste teentjes knoflook
- 1 kop azijn
- 1 eetlepel oregano
- 1 gekleurde en ontpitte peper
- 2 laurierblaadjes
- 1 glas witte wijn
- 1 bosje kort gesneden verse tijm (of tijm uit een potje)
- Zout

Bereiding:

Snijd het vlees in stukjes en leg het in een pan of schaal.
Meng de geperste knoflook en de in stukjes gesneden peper met de oregano, het tijm, een beetje zout, de olijfolie, azijn, wijn en de laurierblaadjes. Giet een gedeelte van deze marinade over het vlees en laat het 24 uur in de koelkast staan.

Bak of frituur de dag erna het vlees in een koekenpan. Verwarm het andere deel van de marinade in een pannetje en giet het over het vlees heen.
Lekker met gekookte aardappeltjes of met *papas 'arrugás'* (de kleine, Canarische 'gerimpelde' aardappeltjes)

1 | In de voetsporen van César Manrique

Het is onmogelijk een reisgids te schrijven over dit eiland zonder aandacht te besteden aan César Manrique, de veelzijdige artiest aan wie Lanzarote zoveel te danken heeft. En hij aan Lanzarote. Waar anderen alleen vulkaanrotsen, droogte en kamelen zagen, zag hij de unieke schoonheid van het landschap. Als geen ander wist hij op harmonieuze wijze moderne architectuur te integreren in de grillige natuur van zijn geboorte-eiland. Zo subtiel, zo symfonisch, dat het vaak niet eens opvalt. Zijn werken gaan volledig op in het vulkaanlandschap en zijn gecreëerd met uiterst respect voor het behoud hiervan.

Lanzarote is in zijn geheel uitgeroepen tot Biosfeerreservaat, een benaming die de UNESCO in het kader van het Mens- en Biosfeerprogramma geeft aan bepaalde gebieden met een bijzonder ecosysteem dat bescherming behoeft. Een beetje de eco-tegenhanger van de werelderfgoedlijst en de lijst van het immaterieel cultureel erfgoed. Een biosfeerreservaat lijkt veel op een natuurerfgoed, met het verschil dat bij een biosfeerreservaat ook culturele elementen een rol spelen, naast de participatie van de lokale gemeenschappen bij het creëren van een duurzaam leefklimaat.

Is het je bijvoorbeeld niet opgevallen dat je nergens reclameborden ziet op Lanzarote? Wat een verademing. En ook akoestische vervuiling schijnt aan banden te zijn gelegd. Over het algemeen kun je stellen dat de Canarische bevolking behoorlijk gevoelig is voor milieuzaken en het behoud van hun leefomgeving.

EL GOLFO EN DE WESTKUST

Vanaf Yaiza gaat de LZ-704 namelijk rechtstreeks naar het plaatsje El Golfo, dat beroemd is om zijn groene meertje, *El lago de los Clicos*. Dit groene meertje, ook wel *El Lago Verde* genoemd, ligt in een uitholling van een oude krater waar het water in is blijven staan. Het diepe groen van het meertje contrasteert subliem met de zwarte vulkaanaarde en het blauw van de oceaan. Er is ook een strandje in het dorp en natuurlijk veel restaurantjes om de lokale verse vis te proeven.

Het wassende water

De kustroute richting zuiden volgend, de LZ-703, kom je al snel uit bij nog zo'n bijzonder vulkaanfenomeen, de *herwider*

os. *Hervidero* betekent eigenlijk broeinest, maar ik denk dat in dit geval de vertaling 'stoompan' meer op zijn plaats is. Net als bij de Jameos koelde ook hier de lava aan de oppervlakte snel af en versteende, wat het ontstaan van tunneltjes en openingen tot gevolg had. Als bij hoogtij de golven tegen deze vulkaanrotsen slaan en zich door de tunneltjes dringen, ontstaat er druk bij de kleinere openingen, waardoor het water als bij een stoompan of hogedrukspuit naar buiten wordt geperst. Dankzij de voetgangerspaadjes die door de lavagrond zijn aangelegd, kun je alles van heel dichtbij bekijken. Ondanks de vochtigheid en het hoge zoutgehalte, zijn er diersoorten die het goed uithouden in deze extreme omstandigheden. Je kunt hier namelijk zeeslakken, weekdieren, rode krabben en algen vinden.

De zoutpannen van Janubio

Wat verder naar het zuiden liggen de *Salinas de Janubio*, de zoutpannen van Janubio, uit 1895. In deze ook weer door vulkaanuitbarstingen gecreëerde lagune, werd een van de eerste zoutbedrijven op Lanzarote aangelegd, die nog steeds in gebruik is. Nog altijd wordt hier op traditionele wijze zout gewonnen, inmiddels dankzij hulp van de Europese Unie die deze zoutpannen tot beschermd natuurgebied heeft verklaard.

